

holde det. Svad Fiskeriet paa aaben Kyst angaar, have vore Fiskere lidt meget vaesentlig Afbræk. Ministeren siger saa: Ja, de danske Fiskere kunne maasse klage over det; men alle Andre holde af det. Jeg spørger nu for det Første: Naar der er givet en Næringsdrivende en bestemt Ret til at forfærdige Dette eller Hint, eller en Handlende til at sælge Dette eller Hint, gaar saa Næringsministeriet hen, fordi der er endel, som mener at kunne kjøbe det billigere, hvis Lovgivningens Baand løstes med Hensyn til Gaandverksdrift og Handel, og udviser eller fortynder den Ret, som denne Handel elltr Industrien har, fordi Kunderne, Konsumenterne kunne puste det? Naar nu altsaa dette ikke er Tilfældet for Industridrivende, Fabrikanter, Gaandverkere, Handlende, Grosfisker, Apothekere — hvad man vil — hvorfor skal saa den Regel, som man ikke anvender i den danske Lovgivning overfor denne Slags Næringsdrivende, anvendes overfor den fattigste Del af vore Næringsdrivende, nemlig Fiskerne? Lad os saa forandre Lovgivningen paa dette Punkt, hvis vi tro, at Samsundsellet har Gavn deraf, at vi borttage fra de danske Fiskere den Eneret, de have. Lad os forandre Lovgivningen! Lad ikke Ministeren paa Konsumenternes Ønske forandre Lovgivningen til Stade for de specielle Næringsdrivende. (Rim est ad: Maa jeg bede om Ordet!) Svad Fiskeriet ved Bornholm angaar, som særlig er blevet nævnt, saa nærer jeg ikke fjerneste Tvivl om, at Fiskerne ved Bornholm nok skulde faae Assistance af danske Fiskere til at optage den Eild, som findes paa dansk Eøterritorium om disse Kyster, naar Eøterritoret havde des. Men naar det overlades andre Landes Undersaatter at gribe ind i deres Eneret, saa udelukter man den Sandhynlighed for Erhverv, som deraf vilde opstaa, for de Danske. Dette har altsaa nu Ministeren erkjendt, at her er i Udførelsen af Eopolitimesternes Forretninger stet Noget, som tidligere og navnlig paa flere Punkter aldrig har været Tilfældet, nemlig at de svenske Fiskere nu have faaet Lov til iaar at fiske der, hvor det tidligere har været forbudt dem, medens man sit Løfte om, at Forbudet paany skulde indskræpes og paany strengelig overholdes. Det lader sig ikke afvise. — Men Ministeren siger dernæst: „I Indsøerne har der selvfølgelig aldrig været Tale om at give Svenskerne, de Fremmede, en saadan Tilladelse, og det er heller ikke stet; og der paaberaaber Indenrigsministeren sig Bardenfleths Indberetning i saa Henseende og kalder mine Udtalelser om dette urigtige, ja usande. Jeg skal i den Henseende paaberaabe mig Indenrigsministeren. Jeg paaberaaber mig som Hjemmel ikke noget Løst Henkastet, men Indenrigsministeren, og for at paaberaabe mig Kilden, saa bliver jeg nødsaget til at anmode den høitærede Formand om Tilladelse til at oplæse denne min Rilde. Efter den Udtalelse, den høitærede Mini-

ster anvendte mod mig i denne Sag, at jeg foer med Løs Tale, saa tror jeg, at det maa være mig tilladt at godtgjøre, at det er den høitærede Indenrigsminister, jeg bruger som Hjemmel. Det er de ubekjendte Folk, jeg har at holde mig til, som den meget ærede Minister sagde. Med den høitærede Formands Tilladelse læser jeg altsaa Følgende:

„Indenrigsministeriet.

Kjøbenhavn, den 15de September 1880.

I behagelig Strivelse af 13de d. M. har Hr. Borgmesteren indberettet, at der er udstedt Forbud mod, at Fremmede fiske i Sundet mellem Falster, Møen og Bogø, men at svenske Fiskere have begjært dette Forbud havet under Henvi- ning til, at Chefen for Kanonbaaden „Saudy“, Kapitain Bardenfleth, til dem har afgivet Erklæ- ring om, at de frit maa fiske og sætte Garn alle de Steder, hvor dette er danske Fiskere tilladt. Da det ikke er dem bekjendt, at der er truffet nogen Forandring i de hidtil gjældende Regler for Fremmedes Afgang til Fiskeri i de danske Farvande, have de derhos anholdt om en Med- delelse fra Ministeriet i saa Henseende.

Foranlediget heraf, skulde man til behage- lig Efterretning tjenstlig melde, at Forholdet med Hensyn til svenske Fiskeres Udøvelse af Fiskeri paa dansk Eerritorium og om- vendt gennem mangeaarig Praxis har udviklet sig saaledes, at der fra den ene Stats Side ikke lægges den anden Stats Fiskere Hindringer i Veien i saa Henseende, saalange de ikke gjøre sig skyldige i Overgreb ligeoverfor de nationale Fiskere eller overhovedet i Brud paa Retsordenen. Den saaledes bestaaende Retstilstand, der ikke mindst er i de danske Fiskeres Favn, maa Mi- nisteriet derhos anse det for rettest at opretholde, og i Overensstemmelse hermed er Kapitain Bar- densfleth derfor ogsaa herfra bleven instrueret.

Stuel.”

Klagen gif ud paa, at de fiske mellem Fal- ster, Møen og Bogø, men det er Indsøer, thi Bogø ligger helt indenfor det egentlige Udløb af Grønsund mellem Falster og Møen. Naar De ville se paa Kortet, ville De finde, at det er et Indløb, der paa sit snereste Sted kun er 1500 Alen mellem Bogø og Falster, og nedad til Grøn- sund kommer det ingeninde saa høit som en halv Mil. Dette gjaldt Klagen, og det er udtrykkelig nævnt i Klagen, og Politimesteren beder om In- strug i saa Henseende og anfører, at Kapitain Bardenfleths Udtalelse gif ud paa, at de fremmede Fiskere maatte fiske og sætte Garn alle Steder, hvor det var danske Fiskere tilladt. Det er ud- trykkelig nævnt og sat i Forbindelse med disse Indsøer, og saa svarer den høitærede Minister uden at tale Noget om, at de ikke maa fiske i